

EDICE PEVNOST

PAVEL FRITZ

ARCHA ZRŮD

HOROROVÉ A SCI-FI POVÍDKY

PAVEL FRITZ

ARCHA ZRŮD

PAVEL FRITZ

ARCHA ZRŮD

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Pavel Fritz, 2016

Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2016

Cover Art © Lukáš Tuma, 2016

Czech Edition © Nakladatelství Epoque s. r. o., 2016

ISBN (pdf) 978-80-7557-294-3

Bestie

„To je fantastický,“ zavrtěl nevěřičně hlavou klečící muž. „Všechny ty rošty jsou plně aktivní. Musí tu někde být mohutný energetický zdroj.“

Mahony mlčky pozoroval hubeného vědce testujícího kvantovým detektorem povrch mřížované kovové lávky, na které stáli. *Jak je to, kurva, možný, pomyslel si, tahle planeta je přece opuštěná nejmíň tři tisíce let.*

„Je to zřejmě *Lowardovo pole*. Tak silný, že ho zachytím i tímhle primitivním krámem. O něčem podobným se vždycky mluvilo jen teoreticky. Jestli tenhle labyrint vážně postavili Harudané, tak měli ještě vyspělejší techniku, než jsme kdy hádali...“

Jedna ze dvou postav u protilehlé stěny se podrážděně pohnula. „Na to ti seru, co je to za pole!“ vyštěkla ostře. „Radši vymysli, jak odsud vypadnout!“

Mahony střelil po dvojici okem. Muži měli na hlavách lehké taktické helmy se sklopeným hledím a rozsvíceným čelním světlem, takže jejich výstrojí ověšené siluety halil jemný zářivý opar. V prostoru za nimi panovala ebenově černá tma. Scott podle očekávání ztrácel nervy nejrychleji.

„Tohle pole nám blokuje spojení?“ zeptal se klidným hlasem druhý z dvojice.

„Nepochybně,“ přikývl vědec a vstal. Lesklé hledí mu zakrývalo většinu tváře s výjimkou úst a špičaté bradky.

„Já to nechápu,“ rozhodil rukama nervózní chlap. „Muselo to bejt někde v týhle oblasti. Kam se mohla ta posraná šachta ztratit?“

„Nikam se neztratila,“ poznamenal Mahony znechuceně. „My jsme se ztratili. Nejspíš jsme prošli do sousedního sektoru, co vypadá podobně. Měli bychom začít prohledávat i vzdálenější okolí.“

„To už totálně ztratíme orientaci. Ani na blbej kompas tu není spoleh...“

„Já navrhuju počkat chvíli na místě a trochu to promyslet,“ nadhodil vědec. „Možná nás začnou hledat.“

„Kdo nás začne hledat, ty idiote? V táboře zůstali jen Mat a Berryová. Ti za námi pod zem nepolezou! Budťo najdem tu díru sami, nebo jsme v prdeli! V prdeli, rozumíš?“

„Klid, Scotte,“ položil mu parťák ruku na rameno. Byl nejmíň o půl hlavy vyšší a mnohem rozložitější. „Mahony má pravdu, musíme se pohnout o kus dál.“

„Jo, jasně, Mahony má pravdu,“ zavrčel chlap. „Mahony má vždycky pravdu. Vlezeme sem dolů a budou z nás pracháči, to byl, tuším, taky jeho nápad!“

„A my s tím souhlasili,“ přikývl hromotluk nevzrušeně, upravil si popruh pulsní karabiny a pohlédl do šera. Na krosně měl z pomačkaných rudých písmen poskládáno jméno *Olaf Stenbock*, jemuž dělal po všech stránkách čest. Vousatý jako viking, zrzavý jako viking, statný jako viking. Tmelící prvek tradičně rozhádané skupiny.

O pár minut později postupovala čtveřice astronautů znovu temnou chodbou do neznáma. Mahony se dobrovolně chopil reflektoru a zaujal místo v čele, jako by chtěl

dát najevo, že se nezříká svého dílu odpovědnosti. Za sebou slyšel Olafovo rytmické oddychování a těžké kroky dunící po kovových roštích.

Všechny chodby v této části měly podobný průřez. Přes čtyři metry na šířku a zhruba tři na výšku, bráno od povrchu roštů ke stropu. Hloubka prázdného prostoru pod rošty činila jeden až dva metry, přičemž pohled skrz husté mřížoví prozrazoval, že dno dole pokrývá tlustá vrstva prachu a jemné suti. Stěny tvořily střídavě hladké kamenné kvádry a holá skála, jen místy bylo možno rozeznat zbytky jakési omítky.

Díky citlivé optice hledí mohl Mahony stáhnout výkon reflektoru na třetinu a šetřit články, přesto dohlédl desítky metrů daleko. Světlo na helmě nechal na rozdíl od ostatních vypnuté. Ačkoli i jeho mrazilo při pomýšlení, co bude, pokud nenaleznou cestu ven, stále zůstával fascinován, jaký úžasný objev se jim poštěstil. Všechny stopy po záhadné civilizaci Harudanů, které člověk na několika málo kosmických tělesech doposud objevil, byly podstatně staršího data a jakýkoli dobře zachovaný technický či umělecký artefakt mohl ze svého majitele učinit boháče. A tady zůstalo v provozu zařízení netušeného rozsahu! Rošty tvořící zvýšenou podlahu emitovaly podle Rona jakési krajně exotické energetické pole, a když se jich dotkl prsty, cítil i bez detektoru jemné mravenčení. Doufal, že to není zdraví nebezpečné.

Snad nejvíce tloukl do očí kontrast mezi zašlým vzhledem stěn a svěžím leskem roštů, jejichž povrch nevykazoval sebemenší známky opotřebení či koroze. Jako by je sem kdosi položil včera. Bylo možné, že v této podobě přečkaly tři až čtyři tisíciletí? Nejspíš ano, neboť prach,

kteřý propadal oky, se na dně hromadil celé věky. Bůh ví, kam to vlastně vlezli...

Během následující čtvrt hodiny minuli tři odbočky, do nichž pokaždé namířil světlo, chodby však byly o poznání užší a skupina se již dříve rozhodla držet pouze hlavních spojnic. Šlo o klíčové pravidlo, jak se neztratit úplně. O něco později dorazili k místu, kde hrubě opracovaný skalní povrch vystřídal masivní kamenné bloky, z části pokryté hmotou připomínající cement. V poškozené „omítce“ byly otisknuty zbytky obtížně rozlišitelného reliéfu a dlouhá řada znaků. Na podobné nálezy naráželi zřídka.

„Dokážeš něco z toho rozluštit?“ obrátil se Olaf k vědci.

„Nebud' blázen,“ odplivl si Scott, „jak by mohl? S těmi klikyháky si ještě neporadil nikdo.“

„To není tak docela pravda,“ zabručel muž s bradkou, „nad některými symboly panuje vcelku shoda. Ten nápis na povrchu působil jako určité varování a tohle se mu vzdáleně podobá, ale já na harudanské písmo rozhodně odborník nejsem...“

„Jsou za tou zdí nějaký prázdný prostory?“ zeptal se Mahony.

Vědec si chvíli pohrával s detektorem, pak zavrtěl hlavou. „Tímhle směrem ne. Nejmén' sedmnáct metrů skály, dál nedosáhnu.“

„Tak snad abychom se zas pohli,“ kývl Olaf.

Následujících tři sta metrů přineslo další dvě odbočky a pozvolné zakřivení chodby do levotočivé zatačky, což byl ojedinělý architektonický prvek v jinak pravoúhlém labyrintu.

„Necejtíte něco?“ zeptal se Mahony a zvolnil krok.

„Nějakej smrad,“ přikývl Olaf.

„Jako by se tu někde rozkládala mršina...“

„Mršina? Na týhle planetě skoro nic nežije.“

Skupina váhavě pokračovala vpřed a brzy stanula na prahu nevelkého kruhového sálu, zastřešeného ostře zalomenou klenbou, po jehož obvodu se černala ústí několika dalších vstupů. Žádnou podobnou místnost zatím nespatriili, největší překvapení však představovala trojice rozměrných nádob rozestavená v jejím středu. Bachraté povrchy džbánů pokrývaly jednoduché geometrické ornamenty, na dálku špatně rozeznatelné. Podlahu jako všude tvořila hustá kovová mříž.

„A do prdele, čumte na to,“ vydechl Scott, zatímco Mahony nahodile těkal reflektorem z jednoho místa na druhé. S výjimkou těch obřích misek však nic dalšího neobjevil.

„To je puch,“ zavrčel Olaf.

„Buďto tady nedávno něco poslo,“ utrousil vědec, „nebo to ještě žije.“

Znepokojivá představa, pomyslel si Mahony a současně postřehl, že Olaf se Scottem svírají v ruku karabiny. Tohle nebylo dobré místo. Na druhou stranu jen ta keramika musela mít nedozírnou cenu. Nedotčené harudanské artefakty...

Opatrně došli do středu sálu. V jedné z nádob byla voda či jiná čirá kapalina, v další zbytky jakéhosi zrní a v té největší beztvare hroudy slizké organické tkáně. Nebo něčeho, co organickou tkáň připomínalo. Mastný a upatlaný se zdál i povrch roštů v bezprostředním okolí.

„To je maso,“ vydechl nevěřičně Scott, zatímco Mahony mlčky zíral na nevábnou změt šlach a potrhané svaloviny. Mozek jako by se mu protácel naprázdno. Jak dlouho může trvat, než se taková tkáň rozloží...

Několik dní? Tu miskou naplnilo něco inteligentního v době, kdy *Hermes* již kroužil na oběžné dráze. Nebo dokonce v době, kdy lidé budovali na planetě základní tábor a pořizovali první dokumentaci jedinečného archeologického naleziště.

„Co to znamená?“ zeptal se tiše Scott. „Že jsou pořád tady?“

„Nejspíš ano,“ přitakal vědec. „Ostatně ty lávky, co po nich šlapeme, jsou v dokonalém technickém stavu. Udržovat aktivní *Lowardovo pole* o podobné intenzitě musí být neuvěřitelně náročné. Lidstvo nedisponuje žádnou podobnou technologií.“

Zatímco ostatní se nervózně rozhlíželi, muž s bradkou pomalu zdvihl pravici a krátce zamával.

„Myslíš, že nás vidí?“

„Nevím.“

„Třeba nám pomůžou pryč...“

Při představě, že je pozorují neviditelné oči legendami opředěných Harudanů, se Mahonymu stáhl žaludek, současně však cítil, že tu něco nehraje. Všechny nadzemní části staveb byly zvětřalé tisíciletými nepohody, na planetě prokazatelně nežilo nic většího než hadi a brouci. Kdo by se schovával pod povrchem tak dlouho?

„Mám dojem, že tu něco krměj,“ konstatoval suše Olaf. „Mimochodem, ten smrad nejde z toho masa.“

Tahle věta jako by ostatní vytrhla z omámení.

„Měli bychom se zdekovat,“ usoudil Mahony. „A to hned.“

„Nebylo by lepší počkat a pokusit se navázat kontakt?“

„Mám vtíravej pocit, že ne.“

„Máme kvéry...“

„Můžeme se sem kdykoli vrátit,“ podpořil Mahonyho nečekaně vědec, kterému představa setkání se záhadnými bytostmi zřejmě také naháněla husí kůže. „Pokud toto místo tvoří geometrický střed labyrintu, jak předpokládám, najdeme ho snadno.“

„Tak padáme,“ houkl Olaf.

„Stejnou cestou?“

„Pro začátek.“

Vyrazili. Zatímco reflektor olizoval povrch kamenných stěn daleko před nimi, čtyři páry bot energicky dupaly po kovových rostech. V hlavách měli zmatek. Nález potravin byl tak bizarní, tak neuchopitelný... Nic tady nesešlo. Futuristická technologie lávek, primitivně působící nádoby, stěny jak z říše Inků, maso na planetě, kde není co zabít a naporcovat...

„Tohle pobíhání je na hovno,“ zavrčel po chvíli Olaf. „Zase se ztratíme. Měli bychom si začít dělat nějaký značky.“

„Nejlíp na křižovatkách,“ přikývl Mahony, který na to už taky pomyslel. „Navrhnu, abychom...“

„Počkejte!“ sykl náhle vědec a stanul na místě se zdviženou pravicí.

„Co se děje?“

„Mám pohyb!“

Všichni strnuli jako sochy.

„Pohyb?“

„Jo...“

Muž zvolna pohyboval detektorem naměřeným proti stěně.

„Už je to pryč... Paralelní chodba, vzdálenost devět metrů...“

„Jsi si jistej?“

„Nejsem. Ta skála je moc silná... Projdu záznam.“

Vědcovy prsty se roztančily po displeji, zatímco trojice postav nervózně těkala zrakem z jedné strany na druhou. Díky sklopeným hledím si neviděli do očí, ale Olaf i Scott opět pevně svírali karabiny a Mahony trpce litoval, že si nevzal zbraň jako oni. Na neobydlené planetě mu to přišlo lehce nadbytečné.

„Jo, byl tam pohyb,“ potvrdil vědec. „O dost rychlejší než my.“

„Do prdele,“ zaklel Scott. „Co to kurva může bejt?“

„Mám vypustit *raracha*?“ zeptal se Olaf.

„Ne,“ zavrtěl Mahony hlavou. „Zas o něj přijdem, už máme posledního.“

„Tohle je dobrá příležitost.“

„I kdybys tu chodbu našel, už je to pryč.“

„Jo, asi máš pravdu... Takže, co dál?“

„Pokračujem.“

„Kam?“

„Navrhuju vrátit se ještě víc zpátky a začít prohledávat ty úzký odbočky,“ ozval se vědec. „Možná jsme udělali chybu, když jsme se jim vyhýbali. Východ najdeme spíš na okraji labyrintu.“

„Ale ta šachta ústila do široký chodby, ne do úzký...“

„Třeba je tady východů víc. Všimněte si, že vzduch není zatuchlý a koncentrace kyslíku odpovídá venkovnímu prostředí. To nevypadá na uzavřený prostor, zejména pokud tu něco běhá a dechá. Čekal bych nějaký větrací systém.“

„Lepší blbej plán než žádnej,“ přikývl Olaf. „Tak jdeme...“

Přítmím se znovu rozezněly kroky. Minuli řadu vstupů do postranních chodeb, ale zatím byli příliš blízko

záhadného sálu, aby se nechali zlákat k jejich průzkumu. Mahony se snažil za chůze přemýšlet. *Možná jsme měli šlohnout tu vodu*, napadlo ho zpětně, *to je limitující faktor*. Ze tří litrových lahví, které si každý nesl v krosně, už notně upili...

Zděšené zavřísknutí za jeho zády přervalo proud myšlenek.

„Kurva!“ řval Olaf zmateně, „kurva!“

Mahony horečně šermoval reflektorem. Cosi mohutného se několika rychlými skoky vzdalovalo ve směru, odkud přišli, a vzápětí zmizelo za rohem. Než se stihl zorientovat, byla chodba prázdná.

„Bože můj,“ zachrčel šokovaně a pak s obavami ozářil vědce sedícího na zemi. „Jsi v pořádku, Rone?“

„Scott...“ namířil muž roztřesený prst do tmy. „Scott...“ Teprve nyní si Mahony všiml, že zůstali jen tři.

„Ondeslo ho to...“

„Viděls, jak to vypadalo?“

„Ne... ne. Bylo to děsně rychlý.“

Mahony si zkusil vybavit letmo zahlédnutý stín. Pohybovalo se to s pružností velké kočkovité šelmy. Ohavně velké...

Jako první se vzpamatoval Olaf. Nejdřív pomohl na nohy vědci, pak sebral z podlahy Scottovu karabinu a podal ji Mahonymu.

„Vem si ji.“

Mahony zasadil reflektor do úchyty na zbrani a trpce se ušklíbl. Už nevadilo, že si nevzal vlastní.

„Musíme pro něj,“ konstatoval nevzrušeně Olaf.

„To je šílenství...“

„Taky bych tě v tom nenechal.“

Rozhostilo se ticho.

„Dobře... Souhlasím.“

Dva muži s namířenými karabinami zvolna vykročili k místu, kde jim tvor zmizel z očí, třetí je váhavě následoval.

„Prázdná,“ řekl Mahony, když proudem světla osahal útroby úzké odbočky.

„Tak dál.“

Prošli chodbou a vynořili se v jiné, o poznání prostornější.

„Doprava, nebo doleva?“

„Nemám páru.“

Morový puch tvora stále visel ve vzduchu.

„Támhle vzadu něco je, posvit tam...“

Mahony namířil reflektor do dálí a přimhouřil oči.

„Ta čára na zemi, vidíš ji?“

„Jo.“

„Omrknem to.“

Ta čára na zemi byla střevo. Několikametrový, mokře se lesknoucí pás rozvinutý do délky jako had. A pár krvavých chuchvalců okolo. Tlustá vrstva prachu pod mřížovanou podlahou zřejmě absorbovala tratoliště.

„Odpočivej v pokoji, Scotte,“ pronesl Olaf.

„Zas mám pohyb,“ ozval se za nimi Ron.

„Kde?“

Ruka svírající kvantový detektor se viditelně chvěla. „Támhle směrem, ale vzdálenost přesně neodhadnu...“

Dvojice zbraní mířila do šera.

„Ty pohyby jsou nějaký divný.“

„Jak divný?“

„Ten tvor nikam neutíká. Chytám jen takový malý posuny... Jako by přešlapoval na místě.“

Mahony se nespokojeně zamračil a pohlédl na Olafa. „Teď bych *raracha* zkusil.“

Rozložitý astronaut souhlasně přikývl a opřel karabinu o zeď. Pak rozeplnul pouzdro u pasu, vyňal sondu a vyhodil ji do vzduchu. *Rarach* se nebezpečně propadl, ale metr nad zemí to s obtížemi vybral a vystoupal do původní výše. Průsvitná křidélka se v záři reflektoru krátce zaleskla. Pole emitované rošty negativním způsobem ovlivňovalo homogenitu planetární magnetosféry, což sondě znesnadňovalo levitaci, nemluvě o tom, že rušilo signál, který mohl kdykoli vypadnout. Praktický dosah průzkumníka zůstával omezen na pár desítek metrů.

Olaf se dotkl náramkového ovladače na levém zápěstí a jemným pohybem prstu otestoval ovládání. *Rarach* poslušně zakroužil.

„Tak leť, prcku...“

Mahony sledoval vzdalující se sondu, pak vztáhl paži k helmě. Obraz před jeho zrakem prošel proměnou. Místo nehybné výseče prostoru kontrolované výhružně mířící zbraní začala vnitřní strana hledí promítat roztřeseně ubíhající stěny a podlahové rošty. Odteď byl *rarach* jeho očima.

Sonda dorazila k první odbočce a zahrnula doleva. Jakmile opustila prostor ozářený vzdáleným reflektorem, stal se modrofialový přenos o poznání zrnitějším. Zařízení disponovalo vlastním světelným zdrojem, jehož intenzita byla tak nízká, že by jej lidské oko nezaznamenalo, ultracitlivé optice však stačilo málo.

Úzká spojovací chodba ústila do křižovatky ve tvaru T, kde zůstal *rarach* krátce viset.

„Kam teď, Rone?“ zeptal se Olaf.

„Doprava, blížíš se k tomu...“

Výjev se znovu rozhybal. Další prázdná chodba, další temné ústí postranního vstupu.

„Sakra! Začínám ztrácet signál!“

„Teď doleva.“

Nekvalitní obraz na vteřinu vypadl a opět se chytil. Pás roštů byl v těchto místech o poznání užší, dvojice ubíhajících stěn se k sobě přiblížila na necelé tři metry.

„Krucí! Něco tam je...“

Rarach opatrně zpomalil. Světelný koláč nedosáhl daleko, ale v hrubě zrnícím šeru cosi velkého změnilo polohu.

„Jdu blíž...“

Světlo zalilo podrážky dvou bot, bezvládně natažené nohy a změř vyhrzlých orgánů, mezi nimiž se mrskal jakýsi tlustý had. Vzápětí pohlédli tváří v tvář zrůdě.

„Bože...“ splynulo Mahonymu ze rtů.

Obrovské vodnaté oči a divoká hříva jako by patřily rozcuchané čarodějnici, tím však podoba s čímkoli inteligentním končila. Místo nozder zel hvězdovitý otvor, horní okraj bezedné tlamy lemoval složitý závěs kusadel, pod nimiž se kroutil masivní sosák či jazyk, hadovitě prohlabující obnažené útroby mrtvého člověka. Spodní čelist nebyla patrná.

Mahony potlačil prudké nutkání dávit, ale zrak neodvrátil. Za celý svůj život nespátril nic tak zvráceně odpudivého. Tělo zůstávalo z větší části skryto, ale mohutná tlapa s tygřími drápy, spočívající vedle rozervaného hrudníku oběti, napovídala cosi o jeho rozměrech. Jako by velká šelma ulovila králíka.

„Sakra!“ sykl Olaf. „Ona ho vidí!“

Až nyní Mahonymu došlo, že se vyvalené oční bulvy, zářící jako dva bílé talíře, obracejí k *rarachovi*.

„Stáhni ho,“ hlesl. „Rychle...“

Tím představení skončilo. Obraz oživlé noční můry vystřídal důvěrně známé záběry ubíhajících roštů a Mahony se odpojil. Skrz hledí opět spatřil štíhlou hlaveň karabiny a stěnu ozářenou reflektorem. Nikdo z trojice nepromluvil až do chvíle, kdy *rarach* přilétl a jemně dosedl do Olafovy dlaně.

„Můj Bože, Rone, co to bylo?“

„Mimozemská forma života, co na to říct...“

„Ale zatraceně odporná. Vypadalo to jako nějaká... chiméra.“

„Je to vlastně historická událost,“ zamumlal vědec bezvýrazně.

„Jako by tím špičatým jazykem Scotta vysávala,“ nedokázal Mahony zapudit vracející se obraz.

„Jo... vypadalo to tak.“

„Myslíš, že je to Harudan?“

„Ne, to si nemyslím.“

„Proč ne?“

„Pár vyobrazení se dochovalo. I když jde o silně stylizované a matoucí reliéfy, určitou představu si odborníci vytvořili. A tohle se jí ani vzdáleně nepodobá. Navíc ta bestie nepůsobí inteligentně.“

„Ty oči nebyly zvířecí...“

„Tohle není bytost schopná stavět subprostorové kosmické lodě. Všiml sis těch tlap?“

„To jsem si tedy všiml. A drápů taky.“

„Tipuju, že tenhle labyrint je něco jako vězení.“

„Myslíš, že to celý postavili pro ni?“

„Možná.“

„Proč ji nezabili?“

„Netuším...“

„Ať je to cokoli, pořád to sedí tři chodby od nás,“ připomněl suše Olaf. „Měli bychom pohnout prdelí.“

„Chceš pokračovat původním směrem?“

„Jo, vrátíme se, odkud jsme přišli. Ta šachta tam někde je. Byla blbost, že jsme se takhle vzdálili.“

Zanedlouho se trojice mužů opět ubírala širokou chodbou, v níž tragicky pozbyla druhá. Mahony zůstal v čele, vědec zaujal místo za ním a Olaf sestavu uzavíral. Poslední pozice se zdála nejnebezpečnější, neboť prozatím jediný útok přišel zezadu.

„Já to pořád nechápu,“ utrousil Mahony soustředěně sledující neklidnou výseč světla. „Někdo tu potvoru krmí. To maso nebylo ani zkažený... Někdo tu s ní musí být.“

„To žrádlo je fakt záhada,“ přitakal vědec lehce zadýchaným hlasem. „A taky, jaký ten tvor používá smysly. Ty veliký oči musejí být úžasně citlivý, ale v absolutní tmě stejně nepomůžou. Spíš bych čekal nějakou formu echolokace nebo vyvinutý čich...“

„Nežeňte tolik,“ zavrčel Olaf, „už mám vykroucenej krk, jak furt čumím dozadu.“

„Promiň,“ řekl Mahony a zvolnil. „Snad jí stačilo, že ulovila Scotta.“

„To upřímně doufám.“

„A do prdele...“ vydechl vědec.

„Co se děje?“

„Mám zase pohyb.“

„Kde?“

„Paralelní chodba, šest metrů...“

Zastavili.

„Ona nás nenechá odejít,“ konstatoval nevzrušeně Olaf.

„Zkusíme ji nějak setřást.“

„Nesetřesem.“

„Tak co chceš dělat?“

„Musíme ji zabít.“

„Jak?“

„Počkáme si na ni.“

Mahony tu myšlenku chvíli převracel v hlavě. „To má logiku,“ uznal. „Máš nějaký plán?“

„Ne. Akorát bych vybral úsek, kam neústí žádná postranní chodba. Aby to k nám měla aspoň třicet metrů bez možnosti krytu.“

„To zrovna stojíme dost blbě, támhle vpředu jeden vchod vidím, ale za námi se to už dlouho nevětvilo.“

„Tak trochu couvnem.“

Vrátili se o kus zpátky a zaujali obranou pozici. Mahony mířil zbraní na jednu stranu, Olaf na druhou a vědec uprostřed sledoval detektor.

„Co když nepřijde?“

„Třeba jí křivdím a má dost,“ odpověděl Olaf, „ale musíme to ověřit. Počkáme alespoň dvacet minut.“

„Dobře. Někakej pohyb, Rone?“

„Momentálně nic.“

Rozhostilo se ticho. Mahony zvažoval své šance v případném boji. Elektromagnetická karabina byla vražedné monstrum, o jehož schopnosti zlikvidovat libovolnou formu života neměl nejmenších pochyb. Na druhou stranu nikdo z nich neprošel speciálním střeleckým výcvikem a zbraně postrádaly systém gyroskopicky stabilizovaného zaměřování. Opravdu rychlý tvor se dokáže přiblížit během několika vteřin a strefit poskakující cíl během tak krátké doby není pro necvičené

oko nic jednoduchého. Přesto jako by ho strach zvolna opouštěl. Věděl, že Olaf nervy neztratí, a on sám to taky podělat nehodlal. Byl odhodlán neuhnout a střílet do poslední chvíle. Lepší se ctí padnout, než se nechat uštvat ve tmě jako krysa. Kosmický pionýr má riziko smrti v popisu práce.

„Zas mám pohyb... ta samá rovnoběžná chodba.“

„Co dělá?“

„Jako by chodila tam a zpátky...“

„Víš o nás,“ zabručel Olaf.

„Měls recht,“ uznal Mahony. „Asi by nám nejradši někde na křižovatce vpadla do zad.“

„Jo, lovecký instinkty jí zjevně nechyběj.“

Odmlčeli se. Karabiny dál mířily do šera. Na opačné straně několik metrů tlusté skály se procházel smrtelně nebezpečný tvor, jenomže lovecké instinkty nechyběly ani dvounohým tvorům ze vzdálené modré planety. I tam měli se zabíjením bohaté zkušenosti.

„Sakra,“ sykl vědec. „Už je v naší chodbě... naproti Mahonemu!“

Mahony zaklekl a pevně sevřel zbraň s přípevněným reflektorem. Dohromady to byla docela váha. Zatím ale neviděl nic.

„Jde určitě z jeho strany?“ zeptal se Olaf.

„Určitě... Už mi nestíní žádná zeď, je to jasnej signál.“

Hluboko v útrobách chodby, na samé hranici osvětlené zóny se zjevila špatně rozeznatelná temná skvrna. Pulsní karabina promítala dopadový bod zaměřovacího paprsku na Mahonyho hledí, ale zelený kruh s dvojitým křížem poskakoval jako živý. Na tuto vzdálenost nedokázal udržet cíl v jeho středu.

„Nestřílejtej,“ zašeptal Olaf, jenž mu stanul po boku. „Nesmíme tu mrchu zaplašit. Jestli mineme nebo ji jen zraníme, je to celý na draka. Musí zhebnout...“

„Tak co mám dělat?“

„Čekej, až zaútočí.“

„OK.“

Zjevně váhající tvor občas trochu popošel nebo uhnul do strany, jinak se nedělo nic. Mahony krátce sklonil zbraň, aby ulevil unaveným pažím, a číslice, udávající vzdálenost v metrech, prudce poklesla, jak paprsek zamířil k podlaze. Vzдор chrániči ho bolelo koleno otlačené od tvrdého roštu, takže uvažoval o změně pozice. Olaf se zakleknout neobtěžoval.

Znovu zalíčil a zkusil stabilizovat neklidný kruh s křížem, když postřehl, že černá skvrna provádí jakési trhané pohyby. Okamžik nato mu došlo, že jsou to skoky. Tvor se řítíl směrem k nim a viditelně rostl v zaměřovači. Dvojice karabin se probudila k životu. Proti cíli vylétly desítky ohnivých světlušek, zanechávajících za sebou rychle hasnoucí bělostné čáry jako narýsované podle pravitka. Vzduch ionizovaný výboji ostře štípal v nose.

Přestože většina plazmových střel končila na stěnách a podlaze, některé zřejmě zasáhly, neboť tvor začal kličkovat, jako by se snažil vyhnout ohnivým bičům. Tím učinil míření ještě obtížnějším. Z kovových roštů létaly gejíry jisker a občas odlétl viditelný chuchvalec i z obludy. Stále se však nehroutila. Mahony horečně zkoušel trefit nyní již mohutný cíl, plavně se přemísťující z jedné strany na druhou, a hlavou mu blesklo, že jsou v háji. Zbývaly vteřiny. Obluda se zapotácěla, ale znovu nabyla rovnováhu a mohutným finišem zdolávala poslední

metry. Série střel vypálená z bezprostřední blízkosti jí ve skoku rvala hrud i pitoreskní obličej s kusadly a vyhřezlým jazykem.

Po velkolepém saltu a několika divokých kotrmelcích znehybněla dýmající hora svalů tři kroky před rozpálenými hlavními karabin. Mahonyho bradu a hledí ohodila teplá sprška. Neuhnuli. On ani Olaf... Ani bestie.

Několik okamžiků strnule klečel a naslouchal, jak vědec za jeho zády zvrací. Ve vzduchu pronikavě páchl ozón a seškvařené maso. Bylo po všem.

„Do prdele,“ odplivl si Olaf, „ta má výdrž. Něčemu takovému bych nevěřil.“

„Ani já,“ zavrtěl Mahony hlavou a ztěžka vstal. „Ale zmákli jsme to...“

Pomalým krokem obešel nehybné tělo. Jedno z velkých očí explodovalo, druhé se kalně obracelo k podlaze. Pod termitími kusadly zel otvor, z něhož vybíhal obrovitý kruhový jazyk delší než metr, nyní bezvládně spočívající na zemi. Zatímco u kořene byl tlustý jako mužské stehno, na opačném konci se zužoval do ostré sklovité špice s drobným otvorem. Žádného podobného tvora doposud lidské oko nespátřilo.

„Slušný drápy,“ konstatoval Olaf a kopl do mohutné tlapy. Na rozdíl od bizarní hlavy připomínala anatomie trupu a končetin pozemské šelmy, byť šlo o šelmu mimořádně robustní, s kůží ozdobenou závěsy jakýchsi trnů. „Tu bychom si měli vycpat.“

Mahony si chvíli prohlížel strašlivé rány způsobené střelbou, poté se raději stáhl dál od smrdutého kopce. Pod nohama mu zaskřípělo drobné pouzdro. Povrch roštu byl poset množstvím odhozených akumulčních zásobníků,

z nich každý přispěl k úspěchu šesti výboji. Ve skutečnosti jich ale většinu promrhali mizernou střelbou.

Brzy ztratil o mršinu zájem i Olaf, zatímco vědec, jemuž otrnulo, kolem tvora doslova tančil a vyražel fascinované výkřiky. Nakonec začal odřezávat nožem kusy tkáně a cpát je do úzké vzorkovnice.

„Tak pojď, Rone,“ řekl Olaf mírně. „Víc toho sajrajtu nepotřebuješ. Teď už nám snad nikdo na záda dejchat nebude.“

* * *

„Berte to jako předběžnou analýzu, ale osobně bych řekl, že jsme v hajzlu,“ konstatoval Mahony. Seděl na tvrdých roštích zády opřený o chladnou skálu, zatímco v lýtkových svalech mu pulsovala tupá bolest. Potřeboval si odpočinout. Už ztrácel přehled, kolik hodin uplynulo od jejich vítězství nad obludou, ale ke svobodě je nepřiblížilo. „Opravte mě, jestli se pletu...“

„Dokud dejcháš, nejsi nikdy v hajzlu,“ namítl Olaf sedící po jeho boku, ale hlas měl chraplavý a moc povzbudivě to nevyznělo. „V hajzlu je zatím akorát Scott, budiž mu bludiště lehký... Mimochodem, dal bych si steak.“

„Tak už krucinál vstaňte,“ zaprskal podrážděně Ron, rozkročený uprostřed chodby jako bachař. Pod zářící hvězdou na čele mělo jeho hledí barvu rtuti. „Musíme dodělat tenhle sektor.“

„Dvacet minut pauza, Rone.“

„Dvacet minut už se tu válíte. Já jsem taky utahanej, ale musíme dál.“

„Kam dál?“

„Minimálně prohlídnout tyhle tři odbočky než se vrátíme na křižovatku. Vždycky dojít až na konec a zpátky.“

„Pauza, Rone.“

„Jestli nezvednete prdele, tak ty chodby prohlídnu sám.“

„Přestaň blbnout...“

„Myslím to vážně, nebudu mrhat časem, dokud jsem ještě při síle. To by byla sebevražda.“

„Je to na hovno.“

„Dobře, tak já jdu. Půjčíš mi reflektor?“

„Neměli bychom se rozdělovat.“

„Projdu jenom nejbližší chodbu a nikde neodbočím. Nemůžu zabloudit.“

„Když na tom trváš... Ale vem si i flintu. A buď ve spojení.“

Vědec krátce zaváhal, pak ale od Mahonyho přijal světlo i s karabinou.

„Za chvíli jsem zpátky.“

„Je jako pominutej,“ potrásl Mahony hlavou, když postava zmizela za nejbližším rohem. „Ty věříš, že má tohle pobíhání ještě nějaký smysl?“

„Já myslím, že bychom se měli vrátit do toho sálu,“ odtušil astronaut. „Někdo tam nosí žrádlo, tak tam bude nejspíš i východ. Nebo si na toho dobrodince rovnou počkáme.“

„Nebude nasranej, že jsme mu zabili mazlíčka?“

„Mazlík šel po krku nám. Navážeme dialog mezi inteligentníma rasama. A když začne porozumění váznout, pořád máme kvéry. Ten sál je klíč k celý týhle prolejšačce.“

„Mám z toho sálu blbej pocit...“

„Stejně tam nakonec budeme muset. Až nám dojde voda. Sám jsi říkal, že jsme si z té amfory měli doplnit flašky.“

„Můžou v ní být bakterie nebo viry.“

„Ty můžou bejt i ve vzduchu a my nemáme ani blbý respirátory.“

„Koho by napadlo, že tady dole bude něco živýho,“ zamračil se Mahony. „Ale tu vodu bych pil, až bude nejhůř. Spíš bychom měli najít Scottovu krosnu, jsou v ní ještě dvě lahve.“

„Jestli je ta potvora nerozdupala, kdež si z něj dělala míchanej salát.“

„Hm...“

Mahony poposedl, aby ulevil otlačenému zadku, a zavřel mírně pálící oči. Okolní labyrint tonul v mysteriálním tichu. Pokud se z tohoto dostane, bude mít nadosmrti o čem vyprávět. Nejspíš bude i pěkně slavný. Bohatý možná ne, ale slavný určitě. Chvilí se tou představou opájel, pak raději vyhnal myšlenky na zářivou budoucnost z hlavy. Trochu moc předbíhal.

Minuty plynuly. Bez reflektoru nebylo okolí tak jasně osvětleno, ale lampa na helmě a adaptabilní hledí na střední vzdálenost bohatě postačovaly.

Ten pošuk už je pryč nějak dlouho, uvědomil si s nelibostí a zapnul mikrofon. „Hej, Rone, slyšíš mě?“

Žádná odezva.

„Tak Rone!“

Stále ticho.

„Rone, odpověz!“

„To blbý pole asi blokuje signál,“ usoudil Olaf.

„Neměl chodit daleko, je jako malej...“

„Každopádně kondici má lepší než my, hubeňour jeden podvyživená,“ zabručel astronaut a s námahou vstal.

„Holt horolezec.“

Mahony zamyšleně sledoval, jak hromotluk sbírá opřenou karabinu, odchází do středu chodby a protahuje se. Už přestával doufat, že naváže spojení, když v reproduktoru cosi zachytil. Znělo to jako zrychlený dech.

„Rone?“ pronesl opatrně.

„Hele, poslyš,“ ozval se Olaf, „necejtíš něco?“

V následující vteřině prolétla vzduchem obrovská temná masa a stojící postavu doslova smetla. Nejhlasitějším zvukem, který zazněl, byl rachot helmy, kutálející se jako zářící fotbalový míč daleko do útrob chodby. Mahony vytrěštěně zíral na bestii.

Tvor mu pohled oplatil. V hypnotizujících očích zrůdy probleskovala jakási deformovaná inteligence, zatímco pružné pohyby a volně rozevlátá hřívá propůjčovaly jejímu vzhledu zvráceně ženskou auru. Hladké bílé čelo se matně lesklo, jako by bylo tvořeno holou kostí, hlavní pozornost si však kradla impozantní sbírka kusadel a odporné chapadlo s ostrou špicí, mrskející se v ústech. Po několika okamžicích dlouhých jako věčnost sklopila obluda zrak a přišlápla bezvládně ležícímu Olafovi hlavu, která se suchým lupnutým praskla. Druhou tlapou mu bez viditelné námahy rozpárala hrudník. Mahony slyšel praskot lámavých žeber, z nichž jedno vystřelilo až na kovové rošty.

Když skoncovala s prvním úlovkem, vykročila pro další. Mahony zasažený vlnou morového puchu se bezmocně krčil na zemi. I kdyby měl zbraň, stejně by ji nedokázal použít, hrůzou doslova zkameněl. Špičatý jazyk se hadovitě zavlnil, jako by připraven vstříknout do těla oběti jed či vysát vše, co stojí za námahu. Zazněl odporný, mlaskavý zvuk. V téže vteřině prořaly prostor oslnivé bílé čáry, které pretížená optika hledí odstínila s nepatrným zpožděním,

takže se Mahonymu před očima roztančila zářivá kola. Obluda odskočila, překulila se, zkusila vstát, ale znovu padla. Většina střel vypálených z minimální vzdálenosti končila ve velké hlavě. Místní vládkyně se nechala ostudně zaskočit.

Teprve, když před ním stanula štíhlá silueta s karabinou, došlo Mahonymu, že je po všem.

„Seš v pořádku?“ ozval se starostlivý hlas.

„Jo, jo...“ potřásl strnule hlavou a jako robot se vyhrabal na nohy. „Sem v pořádku. Dobrý...“

Šokovaně těkal zrakem po bojišti. „Je jich tu víc,“ zašeptal. „Těch potvor je tu víc...“

Vědec se místo odpovědi odvrátil a začal mohutný trup mršiny ozařovat z různých stran. Mahony ho chvíli sledoval, pak udělal několik nejistých kroků a zvedl ze země Olafovu zbraň. Rozervanému tělu mrtvého druha věnoval jediný bezmocný pohled.

Nakonec stanul po Ronově boku nad zabitou šelmou.

„Olaf navrhoval vrátit se do kruhového sálu,“ řekl tiše, „ale to nevěděl, že tady ta bestie není sama... Co myslíš?“

Vědec nezvykle dlouho mlčel. Pak na Mahonyho krátce pohlédl a znovu sklopil zrak k mrtvole. „Nejsem si jistě, že je jich tu víc,“ pronesl dutým hlasem.

„Jak to myslíš?“

„Podívej na tu zadní tlapu, má zlomený dráp.“

„No a?“

„Ta první ho měla taky zlomený.“

„Obě si ho zlomily?“

„Já... já myslím, že je to jedna a ta samá.“

Mahony na něj konsternovaně pohlédl. „Ta samá? Šílíš? Rozstříleli jsme ji na sračky. Měla tělo samou ránu,

zatímco tahle schytala všechno do hlavy. Jinde nemá škrábnutí...“

„Jo.“

„Přece se jí nemůžou zranění tak rychle hojit.“

„Co mi víme.“

Mahony stál jako opařený. To byla absurdní představa. „Neměli bychom jí uříznout hlavu nebo tak něco?“

„Ne, ale souhlasím, že bychom se měli vrátit do toho sálu... Pro odpovědi.“

Mahony netušil pro jaké. Hlava mu třeštila, ale když se vědec otočil k odchodu, mechanicky ho následoval. Už neměl vůli cokoli sám vymýšlet nebo prosazovat.

Protože procházeli nejlépe zmapovanou částí labyrintu, mohli zvolit poměrně svižné tempo. Mahony kráčel za vědcem s připravenou zbraní, ale tomu, že by dokázali odrazit další zákeřný útok, příliš nevěřil. Přesto byl odhodlán prodat kůži co nejdraž.

Zhruba po čtvrt hodině dorazili na začátek široké chodby, v níž svedli první bitvu s bestií. Ještě chvíli pokračovali rychlou chůzí, ale jak se blížilo místo střetu, Ron zvolnil krok a Mahony hloubal, zda tam šelmu naleznou nebo ne. Pevně věřil, že ano. *Doslova jsme ji s Olafem uškvařili*, honilo se mu hlavou, zatímco sledoval Ronova záda a matné odlesky světél na kamenných stěnách. *Je tuhá. Leží, kde padla.*

Jenomže se mylil. Tělo zmizelo.

„A nebylo to o kus dál?“ pohlédl s pocitem bezmoci na Rona, který místo odpovědi namířil reflektor k podlaze. Na roštu se válely vystřílené zásobníky.

„Jak je možný, že se jí ty rány zahojily?“ zavrtěl zničeně hlavou.

„Možná se nezahojily...“ zamumlal vědec.

„Cože?“

„Nic... Pojdme do sálu.“

„Je to rozumný?“

„Musíme tam.“

Záhadné kruhové prostranství již nebylo daleko. Minuli místo, kde stěnu zdobila plastika s nesrozumitelnými nápisy, těžce poničená zubem času, a na posledním úseku prošli pozvolnou levotočivou zatáčkou, nepatřičně narušující řád pravoúhlého bludiště. Zbraně měli připraveny k okamžité palbě.

„Smrdí to tu pořád stejně,“ utrousil Mahony, když opatrně překročil práh a rozhlédl se po klenbou zastřešeném sále. „Olaf doufal, že odtud vede skrytá šachta na povrch. Podobná, jakou jsme sem vlezli...“

„Nejsem si jistý, že je zrovna tady,“ potřásl vědec hlavou a začal manipulovat s kvantovým detektorem.

„Nebo někde poblíž,“ připustil Mahony a zvolna zamířil k velkým nádobám. „Někdo sem to žrádlo dávat musí. Možná, že jsou... Kruci!“

Všiml si, že šlape v něčem, co vypadá jako zbytky výkalů, a okamžik nato sebou trhl ještě víc. „Panebože, Rone!“ vyhrkl šokovaně. „Ty nádoby jsou plný!“

Množství vody, zrní i masa bylo nesrovnatelně větší než posledně, ten rozdíl ho okamžitě praštil do očí.

„Někdo tu byl! Slyšíš? Někdo tu byl! Zatímco jsme se courali venku! Možná tu ještě někde je!“

Vědec k němu došel a beze slov namířil proti nádobám detektor.

„Musíme na sebe nějak upozornit! Domluvit se s nimi...“

Vědec mlčel.

„Přijdou sem zas!“

„Nikdo tu není, Mahony.“

„Cože?“

„Jsme tu sami.“

„Jak to myslíš... sami?“

Stáli uprostřed sálu a hleděli jeden na druhého.

„Prostě sami, je mi líto...“

„Ale to maso je čerstvé.“

„Ta bestie žije v časový smyčce.“

Rozhostilo se ticho.

„V časový smyčce?“ zopakoval Mahony.

„Jo. Napadlo mě to už dřív. Když jsem zjistil, že ta druhá mrtvola je stejná jako první. Víím, že to zní šíleně, ale v *Lowardově poli* něco podobného možný je. Alespoň teoreticky se o tom vždycky uvažovalo.“

„Přeskočilo ti.“

Vědec se trpce usmál. Pak vyňal z pouzdra u pasu uzavřenou průsvitnou zkumavku a ukázal ji Mahonymu. „Je prázdná.“

„No a?“

„Z té první mrtvoly jsem odebral vzorky. Zmizely stejně jako ona.“

„Takže ta chiméra...“

„Nikdy nezemře. Bude povstávat k životu pořád dokola a nakonec nás dostane. Pokud dřív nenajdeme cestu ven... Je jedno, kolikrát se nám ji podaří zabít.“

Mahony mlčky zíral na zkumavku, pak si nacpal dlaň pod hledí a promnul obličej. Mozek se zdráhal přijmout tak bizarní vysvětlení, ale střepiny faktů do sebe začínaly nepříjemně zapadat. Kdo by na dávno opuštěné planetě hnil v podzemí a krmil tu nestvůrnost...

„Chápeš, co ti říkám?“ zeptal se trochu znepokojeně Ron.

„Jo, chápu,“ přikývl. „A taky chápu, že sem může zase kdykoli vlítnout.“

„Řekl bych, že ještě nepřišel její čas.“

„Cože nepřišlo?“

„Teď leží tuhá. Její cyklus odhaduji zhruba na deset hodin, přičemž v době, kdy jsem ji odprásknul, byla maximálně ve třech čtvrtinách.“

Mahony měl pocit, jako by se v něm cosi zlomilo. „Jak to vlastně funguje v praxi?“

„Světocára, po níž se pohybuje čtyřrozměrným časoprostorem, je ukončena a začne znovu na původních souřadnicích,“ pokrčil vědec rameny. „Ve stejném bodě a ve stejné fyzické podobě jako pokaždé.“

„Copak je něco takového možný?“

„Ve vysoce energetickém *Lowardově poli* ano. A pro to žrádlo to platí taky, i když s jinou frekvencí.“

„Frekvencí?“

„Jednotlivé předměty uvězněné polem mají individuální délky cyklů. V tomhle sále jsem naměřil dvakrát vyšší hodnotu Rowenovy konstanty než na okrajích labyrintu, takže by mě nepřekvapilo, kdyby ty nádoby skákaly na počátek zhruba jednou za pět hodin.“

„Zatímco ta mrcha vydrží deset?“

„Pokud jí nečiní problémy pobíhat v oblastech s poloviční konstantou, tak asi ano.“

„Promiň Rone, ale ty tvoje výpočty mi přijdou dost podezřelý.“

Ústa nad špičatou bradkou se usmála. „To taky jsou. Ale v principu to sedí. Každopádně souhlasím, že bychom se měli pohnout.“

„Kam?“

„Možná to Olaf s tím skrytým východem trefil. I když sem nikdo nechodí doplňovat žrádlo, tenhle labyrint musí mít rozsáhlý technický zázemí. Reaktor nebo něco takovýho. Ty rošty žerou nepředstavitelně energie. A my stojíme přímo v epicentru. Takže navrhuji využít čas a co nejrychleji prohledat nejbližší okolí.“

„Já už jsem zralej na ručník.“

„Vzchop se.“

„Je to všechno tak... tak absurdní...“

„Mahony!“

„OK. Jdeme hledat.“

Vybrali si jeden z východů na protilehlé straně a brzy zjistili, že labyrint má v těchto místech značně odlišný charakter. Chodby byly užší a hlavně se mnohem bohatěji větvily. Neztratit se na prvních sto metrech bylo umění.

Zatímco Ron neúnavně osvětloval stěny i strop, Mahony se snažil nějak vypořádat s představou nesmrtelné příšery uvězněné v čase. Nakonec došel k překvapivému závěru, že to z praktického hlediska není horší, než kdyby tu sídlila smečka obyčejných smrtelných potvor. Buďto najdou včas cestu ven, nebo je nakonec jedna dostane. Nejpozději až jim dojde střelivo. Nebo podlehnou únavě...

„Proboha, Mahony! Koukni na to...“

Ronův hlas ho vytrhl z úvah. Světlo zalévalo kamennou zeď, se kterou nebylo něco v pořádku. Celý její povrch, kam oko dohlédlo, pokrývaly tisíce křížících se rýh, jako by si sem armáda gigantických koček chodila brousit drápy.

„To vypadá, jako by se snažila prodrápat ven,“ vydechl.

„Nebo něco zničit,“ poznamenal Ron a namířil světelný kužel vzhůru, kde zůstal malý ostrůvek stěží rozeznatelného písma.

„Jak to, že je těch vrypů tolik? Neříkals, že žije jen deset hodin?“

„Pole působí pouze nad rošty a pod nimi. Vektor je kolmý ke zdroji, takže stěny normálně stárnou. Časová smyčka se jich netýká. Nevšiml sis, jak působí zašle?“

„To jsem si tedy všiml.“

„Tyhle drápance vznikaly celý věky...“

„Jak dlouho tady ten tvor asi živoří?“

„Těžko říct. Harudané se vytratili před třemi tisíci lety, ale komplex může být mnohem starší.“

„Proč probůh stavěli něco takového?“

„To nevím. Každopádně je to nejdokonalejší vězení, jaký si dokážu představit. I kdyby našla nějakou skulinu, za pár hodin ji to mrskne zpátky na start a navíc všechno zapomene. A jestli tenhle systém někdy zanikne, zmizí s ním i ona.“

„Ti se jí tedy museli bát.“

„Nebo nenávidět. Tohle je děsivý trest... Možná můžeme být rádi, že jsme se s nimi nikdy nesetkali.“

„Možná.“

„Tak pokročíme, tahle lokalita mi přijde nadějná.“

Lokalita byla možná nadějná, ale také extrémně nepřehledná. V následující půlhodině ztratili orientaci tolikrát, že začaly nervy ujíždět i vědci. Nakonec zastavili na dalším z míst, jež neslo stopy úmyslného poškození. V okolí jich postupně objevili celou řadu, přičemž někdy šlo o stopy drápů, jindy o jakési oválné prohlubně působící jako vymlácené opakovanými údery prackou. Zde se terčem útoků stala hrubá omítka cementového vzhledu, do níž obluda vytloukla bezpočet děr, čímž odhalila tmavší podloží z kamenných kvádrů. Jak to se svými tlapami

dokázala, bylo záhadou, stejně jako účel oné namáhavé činnosti. Dokonce i tvrdý kámen ve středu jednotlivých kráterů nesl zjevné známky poškození.

„Tohle je vážně k ničemu,“ zavrtěl vědec zmoženě hlavou. „Takhle utahaný neudržíme pozornost a ty odbočky následují v podobných rozestupech. Musíme si začít dělat značky, jinak nebudeme mít jistotu, kde jsme už byli. Udělej tu někde křížek, já si něco ověřím.“

Mahony bez zájmu sledoval, jak vědec manipuluje s detektorem. Svaly na nohou měl jako v ohni. Pak vytáhl nůž a pokusil se do zdi vyrýt písmeno X, ale cementová pokrývka byla překvapivě tvrdá. Nevýrazný vryp na dva kroky splýval s hrubým okolím.

Nakonec se rozhodl obětovat výboj. Odstoupil od stěny a zamířil karabinu na jedno z mála míst, která tvor zatím neponičil. Chodbou prošlehl bělostný záblesk a do hledí mu zabubnovaly drobné úlomky. Ze zdi opadl podstatně větší kus omítky, než čekal. Dýmající prohlubeň se rozměry nápadně podobala děrám rozesetým všude okolo. Tupě se rozhlédl. Ta stěna vypadala, jako by do ní někdo střelil už nejmíň stokrát...

A pak mu to došlo.

Konkurz na Boha

Pršelo. Na čelní sklo dopadaly drobné kapky, které stěrače rozmazávaly do mlhavých pruhů, těžké šedivé mraky pokrývaly celou oblohu až po vzdálený horizont.

Erik Hansen vyjel z předměstských čtvrtí Kodaně a zhruba čtvrt hodiny pokračoval po rušné výpadovce, než odbočil na úzkou silničku lemovanou ploty a nevzhlednými krabicemi skladů. O chvíli později poprvé zahlédl dlouhou linii železničního náspu, místo, kde hodlal za třicet čtyři minut spáchat sebevraždu. Po celý život si vše pečlivě plánoval.

Když vystoupil, věnoval letmý pohled špinavému Peugeotu, který mu prokázal mnohaleté, věrné služby, pak se bez lítosti otočil. Nikdy nebyl sentimentální a teď s tím začínat nehodlal.

Pomalou kráčel po cestě stáčejíící se obloukem k trati a opíral se přitom o hůl. Poslední půl hodina byla podle rozvrhu vyhrazena myšlenkám a vzpomínkám. Ačkoli měl na hlavě klobouk, svěží vítr mu co chvíli vmetl do tváře jemnou spršku, chladivou náhradou za slzy, které neronil. Jeho život stál za hovno a při pomyšlení na brzký konec cítil pouze úlevu.

Těžko říct, kde se stala chyba. Vždycky dřel, v práci měl úspěchy, ale štěstí se mu vyhýbalo. Přetrpěl patnáctileté manželství s protivnou, hádavou ženskou a přivedl na svět

dceru, která ho od puberty nesnášela. Zatímco ženě odpustil už proto, že sám nebyl dvakrát příjemným člověkem, dceři odpustit nedokázal. Tu jedinou hýčkal a rozmazloval, alespoň dokud byla roztomilým, okatým stvořením, co mu říkalo táto. Pak ji proklel jako nevděčnici. Následující léta mezi rozvodem a odchodem do důchodu mu v paměti splývala v nevýraznou šedivou šmouhu. Milión obědů v hospodě na rohu, milión vyplněných formulářů při prodeji ojetin v autobazaru, milión sobotních večerů prosezených u televize. Trapná tragikomedie, na jejímž konci mu jedinou společnost dělali doktoři, ta nadutá pakáž v pláštích, kterou bytostně nesnášel. Čas vypadnout.

Kolem se s hukotem prohnal vlak a Hansen pohlédl na hodinky. Ten příští je jeho.

Na chvíli se opřel o strom a pozoroval, jak mrholí. Zakřivená cesta obklopená sporým porostem křovin se vlhce leskla. Někdo má všechno a přitom nehne prstem, jiný si holt vytáhne kratší slámku. To ale neznamená, že začne fňukat a litovat se. Hrdost byla tím jediným, co mu ještě zbylo.

Naposledy zkontroloval čas a odlepil záda od stromu. Nedaleko se nacházelo místo, které měl důkladně prozkoumané. Ušel pár kroků, s námahou překonal mělký příkop a protáhl se mezerou, kde chyběla část plotu. Pak vystoupal do mírného svahu a zaujal vyčkávací pozici mezi dvojicí vzrostlých keřů. Před sebou měl koleje. Zbývalo pět minut, během kterých se mohl kochat výhledem do krajiny. Odtud dokázal přehlédnout hodně plotů a hodně skladů, na moře však neviděl.

Vítr zesílil a Hansen si otřel kapesníkem zmáčený obličej. V duchu naposledy procházel detaily nenáročného plánu. Důležité bylo správné načasování a překonání pudu

sebezáchovy. Kromě toho hodlal nadzdvihnout v poslední chvíli klobouk. Ukáže tím šokovanému strojuvůdci, že je v pohodě, a umění jeho trauma. A taky odejde jako frajer.

Vlak byl přesný a zpropadeně rychlý. Hansenovi se stáhl žaludek, přesto klopýtavě vyrazil kupředu, překročil bližší z kolejí a nastavil smrti tvář. Během dvou vteřin, které potřeboval ke zdvižení klobouku, se z drobné skvrny stala obrovská řvoucí hora. Stihl ještě úsměv.

* * *

Bílé světlo, jako denní. A zvláštní strop. Křišťálově průsvitný... Divné...

Jmenoval se Erik Hansen, válel se v posteli s hlavou položenou polštářem a přemýšlel, co tady dělá. Vybavovala se mu závrať a dlouhý pád. Let nad temnými propastmi... Vybavovala se mu také šedivá Kodaň a vybavil se mu i burácející vlak... Sakra! Takže to nevyšlo...

Zkusil se pohnout a zjistil, že to jde, zkusil se posadit a šlo to také. Moc chytrý z toho nebyl...

„Vítám vás, pane Hansene,“ ozval se zdvořilý hlas po jeho levici, „vidím, že jste již procitl. Doufám, že se cítíte odpočatý.“

Pohlédl na mladého muže, jehož smaragdově zelený šat byl bohatě protkáán stříbrnými ornamenty. Nevypadal jako doktor. A tohle nevypadalo jako špitál. Že by ho ten vlak jenom odhodil? Možná ztratil v poslední vteřině nervy a učinil krok stranou...

„Jmenuji se Ergelen a budu v nadcházejících hodinách vaším průvodcem. Mohu vás nyní požádat, abyste vstal z lože? Nespěchejte, prosím...“

Hansen se nespokojeně zamračil, vstávání bylo komplikovanou záležitostí, ale jestli to po něm ten panák chce, tak asi vážně vyvázl se zdravou kůží. Až nyní si všiml, že je navlečen do jakéhosi modrého pyžama.

Zařal zuby a opatrně spustil nohy z lůžka Nejprve jednu, pak druhou. Necítil žádnou bolest. Chytil se rukou za okraj a zkusil vstát. Bylo to... snadné. Že by ho něčím nadopovali?

„Děkuji, pane Hansene. Teď, prosím, tudy.“

Poslušně vykročil udaným směrem, vzápětí však znejistěl. Nebylo tam nic než stěna.

„Zrcadlo,“ objasnil mladík.

Došel k pásu skla, táhnoucímu se od podlahy ke stropu, a zjistil, že hledí na ramenatého muže s krátce zastřiženým, narezlým vousem. Zhruba takhle vypadal ve třiceti.

„Co je to za blbej...“

Slovo trik už nedořekl. Jako zásah elektrickým proudem projelo jeho myslí poznání, že před tím vlakem neuhnul.

„Jste opět mlád,“ konstatoval hlas.

„Kde... kde to jsem?“ hlesl.

„Nacházíte se v místech, kam před vámi zavítalo jen velmi málo z obyvatel Země, a já pevně věřím, že se zde budete cítit dobře. Alespoň po několik následujících dní a nocí.“

„Jsem mrtvej?“

„Ano, vskutku jste zemřel, avšak dostalo se vám milosti vzkříšení.“

Hansen se pomalu obrátil a chvíli hledal vhodná slova. „Tohle je... nebe?“

„Přirozená otázka,“ přikývl mladík s pochopením. Měl ušlechtilou tvář orámovanou hnědými loknami a oči hluboké jako studny. „Odráží kulturně náboženský rámeček,

v němž jste byl vychován. Nicméně nebe v křesťanském slova smyslu, tedy ve smyslu, jenž mu podvědomě přikládáte, vám nabídnout nemohu. Zde nedlí ve věčné blaženosti duše mučedníků či spravedlivých. Žádné takové místo neexistuje. Ani nebe ani peklo. A nakonec ani ona věčnost. Čas všeho je neodvratně vymezen.“

Hansen vnímal, co mu ten panák v zeleném hábitu říká, význam slov jej však míjel.

„Tak kde tedy jsem?“

„Nacházíte se v příbytku Stvořitele.“

„Chcete říct, že tady...“

„Ano, zde sídlí Bůh.“

Rozhostilo se ticho.

„Chápu, že přijetí této skutečnosti si vyžádá jistý čas,“ usmál se mladík, „nicméně jedním z kritérií vašeho výběru byla schopnost vyrovnat se s ní snáze a rychleji než ostatní lidé. Jste zkrátka muž, jehož máloco vyvede z míry. A to je přesně to, co potřebujeme, neboť pro vás máme práci.“

„Práci?“

„Ano. Pokud však dovolíte, seznámím vás nejprve ze zbývajících členy družiny. Snáze se v jejich společnosti uvolníte a otevřete novému prostředí...“

* * *

Vyšli z pokoje a nějaký čas se proplétali složitým labyrintem sálů, chodeb a uzavřených zahrad plných svěží zeleně, v jejichž romanticky laděných, gotických podloubích občas potkávali jiné muže i ženy. Vedle žíhaného mramoru a žuly představovala nejhojněji zastoupený materiál jakási polopřsvitná hmota připomínající led. Ačkoli Hansen

nepatřil k lidem schopným docenit vytříbenou architekturu či vkusný interiér, z okolní krásy se tajil dech i jemu. Balustrády, fontány, sloupořadí, sochy i okrasné dlaždice, to vše bylo sladěno s nevtíravou dokonalostí.

V jednu chvíli zahlédl na opačném konci sluncem zalitého atria nehybnou postavu v dlouhém modrofialovém plášti. Rozložitý muž měl tvář jako vytesanou z kamene, u boku meč a na hrudi pancíř z matně se lesknoucího kovu. Vzbuzoval respekt.

Ačkoli okolí nabízelo bezpočet působivých výjevů, zdaleka největší zážitek představovala pro Hansena chůze v mladistvém těle plném síly. Po tolika letech úplně zapomněl, jak svižně a přitom zlehka může člověk kráčet. To, že je nejspíš po smrti, vytěsnil prozatím z mysli a užíval si ten omamný pocit.

Cestu zakončili v decentně zařízeném salonku, kde se při jejich příchodu zvedla z křesel čtveřice lidí.

„Vítejte, pane Hansene!“ rozpráhl ruce muž v rudožluté tóze. „Takže jsme tu všichni. Moji milí, toto je pan Erik Hansen z Kodaně, poslední z vašich druhů.“

Trojice v pozadí nasadila vstřícné úsměvy. Byla mezi nimi i jedna žena.

„Zdravím...“ zamumlal Hansen nedůvěřivě.

„Jsme velice rádi, že konečně rozšíříte naše řady,“ pronesl muž a dotkl se jeho ramene. „Mé jméno je Agrita a patřím k lektorské lóži. Budu jedním z vašich průvodců a učitelů, nejprve se však, prosím, seznámte se svými nastávajícími spolupracovníky.“

Hansen přelétl zrakem trojici.

„Tato půvabná dáma je Michele Duperey,“ představil lektor s rozmáchlým gestem jedinou příslušnici něžného

Konkurz na Boha

pohlaví, „narozená poblíž francouzského města Dijonu, ležícího tuším kdesi v burgundském kraji.“

„Těší mě,“ uklonil se toporně Hansen.

„Ráda vás poznávám,“ usmála se žena. Měla rovné hnědé vlasy rozdělené pěšinkou, a i když nebyla vyloženě krásná, příjemnější úsměv se neviděl často. Holt Francouzka. Hansen jí hádal nanejvýš třicet roků jako sám sobě.

„Toto je pan Giuseppe Mancini z Neapole,“ obrátil řečník pozornost k další postavě, tentokrát hubenému, nejméně padesátiletému muži s váčky pod očima a rozrůstající se pleší. Hansen znovu vyjádřil potěšení, ačkoli žádné necítil.

„A konečně zde stojí velevážený pan Leszek Klisiewicz, původem z polského města Poznaně, váš nastávající mistr...“

„Můj mistr?“ vyklouzlo Hansenovi.

„Ano.“

Polák nevypadal nijak šťastně. Byl to pevně stavěný muž s širokou, hladce oholenou tváří a smutnýma očima. Ačkoli se mu ústa roztáhla do úsměvu, Hansen měl dojem, že „mistr“ hledí skrze něj kamsi do dále. Rozpačitě se pozdravili.

„A nyní, pane Hansene, přijměte, prosím, místo v našem kruhu...“

* * *

Hansen se rozhlédl po salonku, a když spatřil, že mu Mancini přátelsky kyne, usedl vedle něho. Křesílko bylo přesně tak pohodlné, jak vypadalo.

„Vážený pane Hansene,“ pronesl lektor slavnostně, „dovolte mi, abych vás ještě jednou co nejsrdečněji přivítal v našem středu. Tímto okamžikem se stává družina

mistra Klisiewiczze úplnou a mým úkolem je obeznámit vás s jejím posláním. Taktéž musíte nabýt hlubšího povědomí o místě, na němž jste se ocitl, a o jeho zákonitostech. Chápu, že je pro vás v tuto chvíli vše nové a matoucí, proto nepodléhejte znepokojení, pokud něčemu neporozumíte. Není třeba, abyste si učinil konečný názor, prozatím pouze vyslechněte, co vám předkládám.“

Lektor se odmlčel a Hansen krátce přikývl.

„Dobrá tedy... Jak vám naznačil již průvodce Ergelen, prostory, kde nyní dlíte, jsou příbytkem mocné a ušlechtilé bytosti, jež stvořila náš svět. Bytosti, kterou jste navyklý označovat slovem Bůh. Setrvejme tedy u tohoto výrazu, ačkoli zde užíváme výlučně titul *Vyvolený* či *Vyvolený Jiskrou*.

První, co vás možná překvapí, je skutečnost, že tento Bůh není ani nejvyšší, ani jedinou bytostí svého druhu. Je více takových, stejně jako bezpočet světů, které stvořily. Vzájemné styky mezi nimi jsou omezené a není třeba, abyste se zatěžoval úvahami na toto téma.

Druhou a pro vás podstatnější informací je ta, že mezi osobností Boha a osobností člověka není propastného rozdílu. Jsme všichni téhož původu. Za proměnlivými kulisami dočasně stvořených světů existuje hlubší a nesrovnatelně starší úroveň reality, z níž bez ustání povstává záplava zárodečných vědomí, jakéhosi myšlenkového chmýří bezcílně unášeného temnotou. Ačkoli životnost tohoto potěru nebývá dlouhá, čas od času se některá zasněně poletující vločka nahodile střetne s *Prajiskrou*, neobyčejně mocným fyzikálním elementem propůjčujícím svému hostiteli jak dlouhověkost, tak neomezenou schopnost tvořit. A právě tato vědomí se stávají Bohy. Odtud také titul *Vyvolený* či *Vyvolený Jiskrou*.

Vše, co jsem uvedl, platí přirozeně i pro náš vlastní svět. *Prajiskrou* obtěžkané vědomí nejprve stvořilo Vesmír a planetu Zemi, pak velkoryse otevřelo náruč dalším poutníkům. Nově vzniklá oáza se záhy proměnila v pohostinný domov bezpočtu bludných zárodků či bludných duší, chcete-li, přičemž těm vyspělejšim bylo nabídnuto tělo, jaké přijal *Vyvolený*, primitivnějším pak těla zvířecí. Současně začal Stvořitel sprádat první velkolepé *příběhy*.

Žel nyní padl temný stín na vše, co bylo s tak nezměrnou láskou a obětavostí vytvořeno. Zmínil jsem, že *Prajiskra* zajišťuje svému hostiteli dlouhověkost, nikoli nesmrtelnost. A čas našeho Pána se nachýlil. Již brzy se jeho ušlechtilé vědomí rozplyne a nebude ho více. Ano, pane Hansene, náš Bůh umírá...“

V salonku se rozhostilo ticho. Hansen hleděl na lektora s poklidným výrazem dobře vycíleného člověka nechápajícího jediné slovo. Jiskra, putující zárodky, umírající Bůh... Třeba mu to sepne časem.

„Z tohoto důvodu,“ navázal lektor a do jeho hlasu se vkradl náznak patosu, „přikročil *Vyvolený* k bezodkladné volbě svého nástupce. Nového Boha, ochránce a pokračovatele jím stvořeného díla. Dědice, jenž při svatém obřadu splyne se zdrojem vši síly a požehnané slávy. S mocnou *Prajiskrou*, od níž se on sám pro slabost již odpoutal, a kterou nelze udržet dlouho.

A takto rozhodl: Ze všech bytostí, co kdy kráčely po zemském povrchu, nechť jsou povolány čtyři duchovně nejvzrálější a nejhodnotnější, každé pak k ruce budiž trojice pomocníků. Celkem tedy šestnáctero vzkříšených duší. Mezi těmito tábory proběhne volba. Neboť *příběhy* musejí pokračovat! A to je vlastně celé, pane Hansene. Vy osobně

náležíte k družině mistra Klisiewiczze, jemuž máte být oporou ve dnech nadcházející nelehké zkoušky, a stane-li se právě on nástupcem *Vyvoleného*, pak i dlouho poté. Zamyslete se nyní a odpovězte, zda o vlastní svobodné vůli přijímáte toto poslání.“

„A co bych měl jako dělat?“ zamračil se Hansen.

„Nejprve uvedu, v čem svému mistrovi pomoci nemůžete,“ přikývl lektor. „Nemůžete mu pomoci v klání samém, neboť po mravní stránce, jež o výsledku rozhodne, se nad vámi všemi tyčí do závratné výše. Jinak je však stejně zranitelný jako kterýkoli jiný člověk. Či dokonce zranitelnější. Nemá více síly, nemá více vůle, nemá více odvahy. A pokud vy sám považujete za obtížné vyrovnat se s bizarní rolí, do níž vás osud obsadil, zkuste si představit, co asi pociťuje on. Zamrazí vás... Teď ale k vašim povinnostem. Vzhledem k tomu, že mistrovi mysl doposud poutá břímě vzpomínek na poslední pozemskou inkarnaci, je třeba vytvořit mu jisté zázemí. Uvědomte si, že vy tři jste jediní, kdo pochází ze stejného kulturního prostředí a ze stejného století jako on. Další úlohy pak vyplývají z vašich specializací. Zatímco slečna Duperey je zkušenou psycholožkou, pan Mancini jako filosof bude k dispozici, pociť-li mistr potřebu tříbit své názory v diskusi. Vy sám, pane Hansene, jste pak výkonným a asertivním organizátorem, což je vlastnost, jež nalezne uplatnění, zejména pokud váš chráněnc v klání zvítězí, nelze však vyloučit, že i před tím...“

„Proč zrovna já? Nic jsem nedokázal.“

„Každý si klade tuto otázku, netrapte se tím. Skutečnost, že jste se nestal velkým vojevůdcem či politikem, nehraje žádnou roli. Váš profesní život byl nekončícím sledem problémů s nadřízenými i podřízenými, s obchodními

partnery, s konkurencí, úřady či nestabilitou trhu. Vše jste zvládal s razancí i taktickým instinktem a nakonec se propracoval do čela malé leč prosperující firmy. Je přirozené, že sám sobě připadáte bezvýznamný, my však neposuzujeme mediální slávu nýbrž skutečný potenciál...“

* * *

„Tohle jídlo je prostě vynikající, vynikající,“ rozplýval se Hansen nad talířem plným pochutin, se kterým se vrátil od samoobslužného pultu. Několik druhů studeného masa, saláty, lahodné sýry, cosi neznámého s vejcem, cosi neznámého s křenem... A to byla jen svačinka.

„Ano,“ přikývl Mancini, „jsem tu již desátým dnem a zdejší gastronomické divy ve mně zanechaly hlubší dojem než cokoli jiného. A že jsem byl svědkem úžasných zázraků. Ovšem chutná strava představovala moji Achillovu patu již zaživa...“

„Jakých zázraků jste byl svědkem?“ pohlédl Hansen se zájmem na filosofa.

„Jakých? Větších i menších.“

„Kupříkladu...“

„Tak třeba, pane Hansene, hovoříte italsky?“

„Ne.“

„A francouzsky?“

„Taky ne.“

„Přesto mě i tady Michele rozumíte.“

Hansen ztuhl. Když se nad tím tak zamyslel, opravdu to znělo jako italština. Doteď jako idiot předpokládal, že každý komu rozumí, hovoří dánsky. Sakra...